

ходилъ. Сега пѣма какво да се прави, трѣгнѣхъ и си вървахъ, по пѣтѣтъ срещамъ единъ людне да отиватъ къмъ рѣката, други добитѣкѣтъ си караха къмъ селото; трети съ пушки въ рѣцѣ и на конѣе засилили да връщатъ избѣгнѣлиятъ селине отъ далечнитъ села и да се мѣчатъ да въдвораватъ редъ и тишина по мѣжду имъ, като ги увѣрвахъ да не бѣгатъ, пѣма турци, защо правятъ така, щото съ това да подкарватъ другитъ села да бѣгатъ безъ врѣме, като не сж видѣли нищо. Що не смислятъ кое е сегга това врѣме, дѣто така си напускатъ бащинитъ огнищъ и златнитъ жѣтви отъ богатитъ си навя! Пѣ на тѣхнитъ думи никой се не повѣрѣваше, защото тии веднѣжъ убѣдени и потеглили къмъ градътъ, е невъзможно да се връщатъ назадъ до тогава доклѣ се не увѣрятъ въ удовлетворителната сила на русцитъ. Измежду конницитъ, що отивахъ да връщатъ людетъ назадъ видѣхъ и приятельтъ си Василь П. Коевъ съ орѣжие въ рѣка, леворверъ на кръстѣтъ му и го поздравихъ; добро утро. Той се сирѣ и ме запита: имали наистина много турци да нападатъ? — Казахъ му пѣма, защото не видѣхъ; нѣ казватъ, че слѣзли отъ машината и зели да сѣчатъ селата по край желѣзницата; щото както обѣщамъ стана голѣма подплаха измежду селянетъ, та ще е мѣчно да се възвѣрнѣтъ назадъ. Казахъ му още, че Ресиманци, Джаджѣолци, Бадканлийци и други истеглили пѣщо отъ турската войска и башибозуцитъ, а колкото за пѣ-близнитъ, тии не сж видѣли нищо като: Карабунарци, Кършеллийци, Кавакъ-Махленци, Карпохченци, Трънковци и др.; само пощесъ пустнѣхъ въ Топракъ-Хисаръ една подплаха, че ги нападнѣлъ Даи Мехмедъ съ синѣтъ си, като му се запазилъ чифликѣтъ и се грѣмнѣха пѣколко пушки; нѣ и това до колко е вѣрно и истина, неможа ви наистина увѣри. Запнтахъ го: какѣдъ така сегга? — Отговори ми *белли я* отечество ще освобождаваме. Е, Хайдѣ, хайдѣ, карай да те не спирамъ отъ работата ти, защото азъ съмъ пѣша да си вървѣчасъ пѣ-скоро въ градътъ; та се раздѣлихме, той отиде къмъ рѣката, а азъ къмъ селото и си слѣдвахъ пѣтѣтъ.